03/07/2019

“Ο χρόνος περνάει-Τα πρόσωπα φεύγουν-Οι άνθρωποι χάνονται!Και τι μένει;”

/ Γνώμες

Κωνσταντίνα Συγκούνα, Θεολόγος

Ο χρόνος περνάει. Τα πρόσωπα φεύγουν. Οι άνθρωποι χάνονται! Οι στιγμές εναλλάσσονται. Τα μάτια λυγίζουν. Είτε από χαρά, είτε από λύπη. Και τι μένει; Μια ελπίδα.

Μια ελπίδα να μην ξαναγίνουν ίδια λάθη. Μια αισιοδοξία να αλλάξει ο τροχός. Να έρθουν νέα πρόσωπα, νέοι χρόνοι, νέοι άνθρωποι, νέες στιγμές. Όχι τυχαία, αλλά επιλεκτικά. Γιατί εν μέρει είμαστε οι επιλογές μας.

Είμαστε οι στόχοι μας, η αδυναμία επίτευξης αυτών, είμαστε η απόσταση θεωρίας και πράξης μας, είμαστε τα λάθη μας, οι αποπροσανατολισμοί μας.

Ξεχνάμε όμως ότι είμαστε άνθρωποι (άνω+θρώσκω). Ότι έχουμε τη δυνατότητα να δούμε κάτι παραπάνω, να αντιληφθούμε κάτι άλλο, να αναζητήσουμε πνευματικά κάτι διαφορετικό. Είμαστε υπάρξεις που έχουν τη δυνατότητα

οντολογικά να προσεγγίσουν τον ουρανό. Να αντιληφθούν το θείον, να το αγγίξουν και να το ζήσουν.

Αυτό είναι η καταλλαγή της φθοράς του χρόνου. Αυτό είναι η ανακούφιση της απώλειας των προσώπων, των ανθρώπων που χάνονται και των στιγμών που εναλλάσσονται..

Αυτό είναι η ελπίδα, το στήριγμα, η αισιοδοξία, η χαρά. Είναι μια ηρεμία ακατανίκητη και συνεχόμενη. Όταν τη ζεις υπομένεις, καρτεράς, γίνεσαι δυνατός. Καταφέρνεις πνευματικούς στόχους, επιδιώκεις την υλοποίηση της θεωρίας στην πράξη. Τα λάθη σου λιγοστεύουν. Συγκεντρώνεσαι χωρίς αποπροσανατολισμούς. Γιατί έτσι βρίσκεις τον εαυτό σου. Γιατί ο εαυτός σου, το είναι σου αποτελεί μια θάλασσα στον ωκεανό της θείας πρόνοιας. Όσες φουρτούνες, αναταραχές, κακουχίες και αν έχεις, αν συνειδητοποιήσεις την ταυτότητά σου την πνευματική τότε ξαναβρίσκεις την ηρεμία σου.

Έτσι είναι η ζωή! Μια πνευματική θάλασσα με συνεχόμενο αγώνα. Άλλοτε με τα πάνω της, άλλοτε με τα κάτω της.

ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ ΝΑ ΦΕΡΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΩ.